

8. *Смирнова Е. А.* Инфографика в системе журналистских жанров / Е. А. Смирнова // Вестн. Волгоград. гос. ун-та. — Сер. 8 : Литературоведение. Журналистика. — 2012. — Вып. 11. — С. 92–95.
9. *Швед О. В.* Інфографіка як засіб візуальної комунікації в сучасній журналістиці / О. В. Швед // Гуманітарна освіта у технічних вищих навчальних закладах. — 2014. — Вип. 30. — С. 305–313.
10. *Smiciklas M.* The Power of Infographics: Using Pictures to Communicate and Connect with Your Audience. Indianapolis, Indiana, USA. — 2012.
11. *Tufte E.* Envisioning Information / E. Tufte // Graphics Press. — 1990. — 128 p.

Holovko O. A. The role of visual communication tools on the example of children infographics.

The article deals with the plomlem of visual communication tools role on the example of children infographics. It is characterized the term infographics. Impormative and developing roles of children infographics are analized. The article describes the types and stages of children infographics creating. It is proved that the use of infographics improves understanding of information by children.

Keywords: visual communication, infographics, children infographics, informative role, developing role.

УДК 070.41:821.161.2

Деркач Л. М.,

кандидат філологічних наук, доцент кафедри соціальних комунікацій Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки

**РЕДАКТОРСЬКО-ВИДАВНИЧА ДІЯЛЬНІСТЬ І. ФРАНКА
В КОНТЕКСТІ НАЦІОНАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОГО РУХУ
ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ ХІХ–ПОЧАТКУ ХХ ст.**

Статтю присвячено аналізу основних напрямів редакторсько-видавничої діяльності Івана Франка другої половини ХІХ — початку Х ст. Окреслено багатоаспектність його упорядницької та редакторської роботи в різних виданнях того часу: часопис «Друг», «Записки Наукового товариства Шевченка», «Пам'ятки

українсько-руського письменства», «Збірники філологічної секції» та ін. З'ясовано, що метою його цілеспрямованої роботи в кількох взаємопов'язаних напрямках культурної та суспільно-політичної діяльності було формування української національної ідентичності, адже І. Франко був не лише організатором видань, а й редактором який власним друкованим словом намагався об'єднати націю в одне суспільно-політичне ціле, змусити пізнати самих себе у власних етнографічних межах, консолідувати національно свідомих українців. Досліджено роль І. Франка в організації редакторсько-видавничої справи в Галичині та значення його редакторсько-видавничої діяльності в аспекті національно-політичного руху кінця XIX — початку XX ст.

Ключові слова: видання Галичини, видавнича, редакторська, упоряднича діяльність.

Вступ. Значення Івана Франка у розвитку редакторської та видавничої діяльності другої половини XIX — початку XX ст. важко переоцінити. Адже в історії української культури цього періоду його постать є чи не найвиразнішою в аспекті активного обстоювання перспективи національної самореалізації України.

Дослідженню публіцистики І. Франка належать праці В. Здоровеги [5], М. Нечиталюка [8], Г. Синичич [10], С. Хоменка [14] та ін. Вагомим внеском у вивчення багатогранності постаті І. Франка є праця Я. Грицака про його політичні погляди та О. Забужко про філософську рефлексію над національною ідеєю у творах автора [3]. Низка досліджень публіцистики І. Франка присвячена вивченню окремих ідейно-тематичних аспектів його публіцистики. Зокрема, у праці Т. Бикової йдеться про висвітлення в публіцистиці І. Франка особливостей розвитку національно-політичної самобутності Галичини на межі XIX–XX ст. [1]. Питання політичної самостійності України у творах автора аналізували Г. Синичич [10], С. Хоменко [14] та ін. Видавничу й редакторську діяльність І. Франка вивчали, зокрема, М. Василенко [2], Л. Маляренко [7], М. Ріпей [9]. Проте, не окреслено значення його редакторсько-видавничої діяльності в умовах національно-політичного руху кінця XIX ст.

Мета дослідження зумовлена потребою дослідити місце І. Франка в організації видавничої справи в Галичині та значення його редакторсько-видавничої діяльності в аспекті національно-політичного руху кінця XIX–початку XX ст.

Результати. У згадуваний період в інтелектуальній атмосфері Європи під впливом французької націєтворчості в Німеччині, Італії, у народів Австрійської імперії викристалізуються окремі національні ідеї та рефлексії над ними. Тож у контексті національних культурних рухів XIX ст. громадсько-політична й видавнича діяльність І. Франка є швидше закономірністю, ніж винятком. Він належить до покоління інтелігенції, яка «взяла на себе головний тягар місії відродження розчленованої між двома імперіями України як специфічної духовної цілості новітнього, так би мовити, секулярного типу» [3, с. 19]. Це покоління сам І. Франко називав «Молодою Україною», підкреслюючи таким чином спорідненість із європейськими національно-визвольними рухами, на зразок згуртованої 1834 р. «Молодої Європи», що об'єднала «Молоду Італію», «Молоду Німеччину», «Молоду Польщу» та ін. Це покоління української інтелігенції франківського періоду (за визначенням О. Забужко) проголосило надією своїх прагнень політичну незалежність України та формування української нації. І хоча «Молода Україна» з певних об'єктивних причин, пов'язаних із політичними реаліями, не стала загальнонаціональним рухом (бо національне самоусвідомлення в Наддніпрянській Україні сформувалося аж у 1917–1921 рр.), все ж заслугою тогочасної галицької інтелігенції та І. Франка як її лідера є поступове формування «української політичної нації як окремішнього, самосвідомого суб'єкта історії» [3, с. 21].

Формування української національної ідентичності передбачало цілеспрямовану роботу в кількох взаємопов'язаних напрямках культурної та суспільно-політичної діяльності, про що й неодноразово писав І. Франко у своїх публіцистичних творах. Як діяльний учасник суспільно-політичного життя України кінця XIX — початку XX ст., пристрасний і пророчий публіцист, він в емоційно-образній формі документує історичний зріз тогочасного українського буття і визначає домінанти націєтворення. Насамперед — розбудити в кожному українцеві національну ідентичність. Тільки за такої умови неорганізована маса стане єдністю, здатною працювати для власного блага: «Ми мусимо навчитися чути себе українцями — не галицькими, не буковинськими українцями, а українцями без офіціальних кордонів» [12, с. 72]. Цю функцію об'єднання всього народу має виконати інтелігенція, яка нестиме національну ідеологію. Не менш важливою є політична діяльність, об'єднання різних партій на основі щирої й чесної роботи для народу. Має бути те, що І. Франко називає «публічним вихованням», — постійна робота

в напрямі переродження громадської думки в дусі прогресивних ідей часу. Вироблення національних освітніх традицій, підтримка наукових досліджень та молодих учених, видання художніх творів високого духовного рівня — одна з умов національної конкурентоспроможності: «...ані чужою мовою та літературою не будемо багаті, ані ласкою польських панів та міністрів не будемо ситі, ані безполітична наука не оживить народа, ані безнаукова революція не підійме його» [11].

Неодноразово І. Франко наголошує на необхідності видання популярної політичної літератури, художніх творів та оглядів літературної діяльності окремих письменників, потребі за посередництвом преси інформувати про господарське, адміністративне, політичне життя, про наукові й літературні досягнення. У статті «З новим роком» автор зазначає, що «усі ті, що працюють на полі письменства і науки і пишуть не для власної забави і не на вітер, лише уважають свою працю культурною і доконче потрібною, мусять опанувати передовсім наші щоденні видавництва, щоб в них ширити виховання таке, яке потрібне для розуміння і належного оцінення їх праці. Інакше шкода буде їх труду й заходу, коли» [11]. Власне, сам він і діяв відповідно до цієї настанови — поширював свої ідеї через друковані видання різного спрямування, щоб спонукати кожного долучитися до свідомого націєтворення.

Становлення національної видавничої справи відбувалося в непростих суспільно-політичних обставинах. У другій половині XIX ст. публікація наукових праць і навчальних матеріалів українською мовою, а згодом художніх творів і навіть граматик цілеспрямовано гальмувалися цензурними заборонами в тій частині України, яка перебувала під владою самодержавної Росії. З цієї причини видавнича діяльність зосереджується на Галичині, зокрема у Львові. Саме тут постають перші вітчизняні видавництва, а за їх посередництвом формується українська видавнича справа. Безперечно, визначною постаттю редакторсько-видавничої справи на західноукраїнських теренах є І. Франко.

Ключовою ідеєю його життя й діяльності, неодноразово в різних формулюваннях висловленою в публіцистичних творах автора, була ідея розвою нації: «...синтезом усіх ідеальних змагань... буде ідеал повного, нічим не в'язаного і не обмежуваного... життя і розвою нації. Все, що йде поза рамами нації, се або фарисейство людей, що інтернаціональними ідеалами раді би прикрити свої змагання до панування

одної нації над другою, або хворобливий сентименталізм фантастів, що раді би широкими „вселюдськими” фразами покрити своє духовне відчуження від рідної нації» [12, с. 17].

Перші публікації І. Франка в періодиці пов'язані зі студентським часописом «Друг», який видавало русофільське товариство «Академічний кружок» у Львові. Поет-початківець друкував тут свої художні твори, а згодом працював у редакційному комітеті видання разом з І. Белеєм, В. Левицьким, М. Павликом. Саме за їх сприяння часопис еволюціонує в народницькому напрямі: з'являється низка публікацій, в якій аргументовано потребу самостійності української мови.

Народовське студентське об'єднання «Академічне братство», що гуртувало радикальну молодь Галичини, видало журнал «Товариш» (1888 р.), що ставив за мету об'єднати молодь навколо національних ідей, ознайомити із кращими здобутками української та світової культур [13, с. 255]. І. Франко виконував у цьому виданні обов'язки відповідального секретаря.

Від часу перших публікацій у журналі «Друг» (1874 р.) він поступово стає не лише організатором видань, а й видавцем, який за посередництвом власного друкованого слова намагається об'єднати націю в одне суспільно-політичне ціле, змусити пізнати самих себе у власних етнографічних межах, консолідувати національно свідомих українців. Він друкує свої праці в різних виданнях: часописах, альманахах, періодичних збірниках, зокрема «Записки Наукового товариства Шевченка», «Етнографічні збірники», «Пам'ятки українсько-руського письменства», «Жерела до історії України-Руси», «Збірники філологічної секції», «Матеріали до українсько-руської етнології» тощо. І головним напрямом його газетно-журнальних та книжкових видань є орієнтація на розбудову української державності. До речі, в друкованому органі створеної І. Франком радикальної партії — журналі «Народ» (1890–1895) — чітко проголошено ідею української державності як кінцеву мету діяльності. Ця ідея стає наскрізною в усій подальшій видавничій та літературній праці І. Франка, який мав на меті розбудити народ до свідомого політичного життя. Тому в своїх публіцистичних статтях, повідомленнях, виступах, опублікованих у «десятках різномовних органів української (галицької та наддніпрянської), польської, російської, австрійської, німецької, угорської, єврейської преси він дав високу „школу політичного думання” та публіцистичної майстерності» [12, с. 4].

І. Франко створював і редагував видання різного спрямування: літературно-художні, наукові, народознавчі, партійні демократично-радикального спрямування. Долучався до організації таких часописів, як «Дністрянка» (1876), «Громадський друг», «Дзвін», «Молот» (1878), «Світ» (1881–1882), «Поступ» (1886), «Товариш» (1888), «Народ» (1890–1895), «Хлібороб» (1891–1899), «Життє і Слово» (1894–1897), «Радикал» (1895–1896), «Громадський голос» (1896–1897). Протягом 1883–1886 рр. І. Франко був членом редколегії часопису «Зоря».

1899 р. у Львові розпочинає діяльність одне з найбільших українських видавництв — Українсько-руська видавнича спілка (УРВС), створене за ініціативою М. Грушевського. Метою товариства було видання творів українських письменників, перекладів зі світової літератури, науково-популярних книг. До складу дирекції УРВС, з-поміж інших діячів української культури (М. Грушевського, В. Гнатюка та ін.), належав й І. Франко. Працював він досить плідно: готував разом із В. Гнатюком програму видань, листувався з авторами, був коректором. Загалом І. Франко був причетний до видання 88-ми серійних книжок УРВС. Він упорядковує серію «Белетристична бібліотека», яка передбачала друк творів відомих письменників; серію для видання наукових творів «Наукова бібліотека» (1887), яка з часом трансформувалася в «Літературно-наукову бібліотеку» (1889–1897). Водночас І. Франко теоретично обґрунтовує специфіку упорядницької роботи у статті «Кілька слів о тім, як упорядкувати і провадити наші людські видавництва» (часопис «Світ», 1882).

Співпрацює І. Франко і з серіями «Хлопська бібліотека» (1896–1899), «Українсько-руська бібліотека» (1902–1911), «Універсальна бібліотека» (1909–1912), «Міжнародна бібліотека» (1912–1914), упорядковуючи їх.

На початку XX ст. він упорядковує першу антологію української лірики пошевченківської доби «Акорди» (1903), яку склали твори вісімдесяти восьми поетів.

Отже, І. Франко працював редактором, упорядником і видавцем значної частини творів «Українсько-руської видавничої спілки у Львові», яка в складних соціально-політичних та економічних умовах тогочасної Галичини стала зразком організації книговидання: організатори Спілки, не маючи власної друкарні, змогли залучити банківський капітал у видання саме української книги. УРВС працювала задля піднесення культури українців Галичини. І закономірно, що вона згуртувала те

покоління інтелігенції, що мало на меті об'єднати роз'єднану між двома імперіями Україну як духовну цілісність. Визначною постаттю цього покоління був І. Франко, який, може, як ніхто розумів, що без свідомих і високоосвічених законодавців, без популяризації літератури, видання національної преси, забезпечення вільної культурної праці Україна знову опиниться «в ролі ковадла, на якому різні чужі молоти вибиватимуть свої мелодії» [12, с. 71].

Стараннями дирекції та працівників Українсько-руська видавнича спілка стала другим (після НТШ) на українських землях видавництвом української книжки, яке відіграло важливу роль у формуванні української національної самоідентифікації.

Нішу наукового книговидання у Львові займало Наукове товариство імені Шевченка, створене на основі Літературного товариства імені Шевченка. І. Франко розумів важливу роль, яку виконувала ця організація, що об'єднала кращі прогресивні наукові сили того часу. 1897 р. він написав: «З усього того, що тепер робиться в Галичині, крім праці над усвідомленням і політичним згуртуванням мас народних, найвартніші, по-моєму, ті початки систематичної праці наукової, яку зорганізував при Науковім товаристві імені Шевченка проф. М. Грушевський і яка вже тепер здобуває і товариству, і цілому нашому народові признання — звісно, не дома, не серед широкого загалу русинів, а поза границями нашого краю, там, де люди займаються наукою і цінять наукову працю» [11]. Цитуючи відгуки польських науковців щодо згаданої організації, І. Франко небезпідставно зауважує, що діяльність Наукового товариства імені Шевченка — це приклад «дружньої праці не тільки в історії галицько-руського, але загалом у історії українсько-руського духовного життя» [11]. Він порівнює роботу цього наукового осередку з діяльністю Південно-західного відділу Географічного товариства в Києві 1873–1876 рр. Адже в умовах бездержавності Товариство виконувало функцію української академії наук, структуру якої складали три секції: Історично-філософська, Філологічна й Математично-природописно-лікарська. Головою НТШ був М. Грушевський. І. Франко, який вступив до Товариства 1895 р., очолив у цьому осередку науки Філологічну секцію. До вступу він працював у газеті «Kurjer Lwowski», де надрукував 1892 р. детальний огляд краєзнавчої літератури, маючи на меті підвести хоча б бібліографічний підсумок здобутків галицького краєзнавства, увага до якого стимулювалася активізацією інтересу до історичного минулого Галичини [4, с. 33]. Членство в Науковому

товаристві імені Шевченка для І. Франка було вибором нового поля для національного служіння.

Тут він упорядковує й редагує наукові галузеві збірники праць з різних дисциплін, що виходять наприкінці XIX ст., зокрема «Збірник Математично-природописно-лікарської секції» (1897), «Збірник Історично-філософичної секції» (1898), «Збірник Філологічної секції» (1898). Ці видання мають вагоме значення в розвитку власне українського наукового стилю і галузевої термінології. П'ять із семи томів серії «Пам'ятки українського письменства» (1895–1914) склали зібрані й упорядковані І. Франком «Апокрифи і легенди з українських рукописів». Згадана серія виходила почергово із «Жерелами до історії України-Руси». Долучився І. Франко й до редагування «Етнографічного збірника».

Період співпраці І. Франка з «Літературно-науковим вістником» як друкованим органом Наукового товариства імені Шевченка є найбільш плідним періодом його видавничої, редакторської, журналістської діяльності. Із 1899 р. він був редактором цього видання (спочатку головним, згодом — відповідальним), у якому публікував і власні літературно-критичні праці, переклади, поетичні та прозові твори. Із «Літературно-науковим вістником» І. Франко співпрацював до 1910 р. Водночас був засновником, редактором, співавтором інших видань.

Кінцевою метою його всебічної літературної, громадської, редакційно-видавничої праці, як праці багатьох представників галицької та наддніпрянської української інтелігенції того часу, було формування національної ідентичності та її втілення в реалії суспільно-політичні.

Ідеї І. Франка, висловлені у статті «З кінцем року» 1896 р. («Тільки тоді ми здобудемо собі політичну силу на своїм ґрунті; тільки така інтегральна, всестороння праця зробить нас справді чимось, зробить нас живою одиницею серед народів. Бо ані фіра книжок самих цього не зробить, ані копиця брошур самих, ані півкопи послів самих, ані Академія наук сама, ані тисяча шкіл з руською мовою викладовою самою, ані тисяча віч самих. Треба всего сего, але треба всего, на всі боки, щоб ми справді росли органічно...» [11]), були програмою українського національного будівництва рубежу століть. Цю програму насамперед втілював у життя І. Франко своєю громадсько-політичною та редакційно-видавничою діяльністю. Невипадково збірка його публіцистичних та літературно-критичних статей, видана у Львові 1910 р. накладом УРВС, мала назву «Молода Україна». Вибір творів для цього

видання («З останніх десятиліть ХХ в.», «Дещо про перше всенародне віче у Львові», «Між своїми», «З кінцем року», «Не так ті вороги, як добрії люде», «Коли не по конях, то хоч по оглоблях», «З новим роком (1897)») засвідчує їх суголосність із тими ідеями, які були сформульовані в однойменному часописі 1990–1902 рр. й мали на меті розвиток художнього, релігійного, наукового, політичного складників української культури в нерозривній єдності.

Висновки. І. Франко постійно працював у літературно-художніх, наукових, пізнавальних, партійних виданнях. І в кожне з них він як редактор-професіонал привносив методику аналізу та підготовки матеріалів до друку на засадах націєтворчості. З огляду на таку різнобічну й цілеспрямовану діяльність його можна вважати організатором редакторсько-видавничої справи в Галичині, який повсякчас служив інтересам власного народу, прагнучи виховати в кожного українця (і «русина», й «малороса») культуру політичного мислення. Приклад такої щирої самовідданої праці — письменника, громадського діяча, політика, видавця, редактора — показав сам І. Франко.

Література:

1. Бикова Т. Маловідома публіцистика Івана Франка: особливості розвитку національно-політичної самобутності Галичини кінця ХІХ — початку ХХ століття / Т. Бикова // Наук. вісн. Ужгород. ун-ту. Серія: Філологія. Соціальні комунікації. Вип. 26 / редкол. Ю. М. Бідзіля (голова), Н. П. Бездір, Л. О. Белей та ін. — Ужгород : Вид. УжНУ «Говерла», 2011. — С. 224–227.
2. Василенко М. Г. Редакторська та видавнича діяльність Івана Франка : автореф. дис ... канд. наук із соціальних комунікацій: 27.00.05 / Михайло Григорович Василенко. — Київ : Б. в., 2008. — 19 с.
3. Забужко О. Філософія української ідеї та європейський контекст: франківський період / О. Забужко. — 2-ге вид. — Київ : Факт, 2009. — 156 с.
4. Зайцева З. І. Іван Франко та академізація наукового товариства імені Шевченка: статутні аспекти проблеми / З. І. Зайцева // Проблеми історії України ХІХ — ХХ ст. : зб. наук. пр. / Нац. акад. наук України. — 2007. — Вип. ХІІІ. — С. 30–41.
5. Здоровега В. Й. Іван Франко і українська публіцистика / В. Здоровега // Пресознавчі студії: історія, теорія, методологія : зб. пр. каф. укр. преси і Дослід. центру історії західноукр. преси. — Львів : Львів. нац. ун-т ім. Івана Франка, 2006. — Вип. 7 : До 150-річчя від дня народження Івана Франка. — С. 113–133.

6. *Капраль М.* Національні громади Львова XVI — XVIII ст. (соціально-правові заємини) / М. Капраль. — Львів : Літ. агенція «Піраміда», 2003. — 456 с.
7. *Маляренко Л.* Іван Франко — редактор / Л. Маляренко. — Львів : Вид-во Львів. ун-ту, 1970. — 114 с.
8. *Нечиталюк М. Ф.* Зачинатель теорії публіцистики. Деякі питання теорії публіцистики в інтерпретації Івана Франка / М. Ф. Нечиталюк // Зб. пр. каф. укр. преси / Львів. нац. ун-т ім. Івана Франка, каф. укр. преси ; редкол.: С. А. Кость (голов. ред.) та ін. — Вип. 3. — Львів : [б. в.], 2000. — С. 211–219.
9. *Ріпей М.* Іван Франко — редактор (до 150-ліття від дня народження) // Марія Репей // Вісн. Львів. нац. ун-ту. Серія Журналістика. — 2011. — Вип. 34. — С. 297–303.
10. *Синичич Г.* Концепція політичної самостійності України у публіцистиці Івана Франка [Електронний ресурс] / Г. Синичич. — Режим доступу : http://www.franko.lviv.ua/faculty/jur/publications/zbirnyk07/Zbirnyk07_Synychych.htm.
11. *Франко І. Я.* З новим роком / І. Я. Франко // Мозаїка: Із творів, що не ввійшли до Зібрання творів у 50-ти томах / упоряд. З. Т. Франко, М. Г. Василевський. — Львів : Каменяр, 2002. — 432 с.
12. *Франко І. Я.* Поза межами можливого. Що таке поступ? Одвертий лист до гал[ицької] молодіж / за заг. ред. Лариси Івашиної. — Вид. 1-ше. Бібліотека газети «День» «Україна Incognita». ПрАТ «Українська Прес-група, 2012. — 80 с.
13. *Шологон Л.* Періодичні видання українських студентських товариств Галичини як джерело з історії національно-культурного руху українців краю в 60-х рр. XIX — на поч. XX ст. / Лілія Шологон // Вісн. Прикарпат. ун-ту. Історія. — 2013. — Вип. 23–24. — С. 254–258.
14. *Хоменко С.* Публіцистика І. Франка як приклад національного типу мислення / С. Хоменко // Вісн. Львів. ун-ту. Серія Журналістика. — 2006. — Вип. 28. — С. 17–22.

Derkach L. N. Editorial and publishing activities Franko in the context of national political movement of the second half of XIXth — beginning of the XXth century.

The article is sanctified to the analysis of basic directions of Ivan Franko's editorial-publishing activity of the second half of XIXth — beginning of the XXth century. The multidimensionality of his regulative and editorial work in various publications of that time: the magazine «Friend», «Notes of Shevchenko Scientific Society», «Ethnographic collections», «Sights of Ukrainian-Russian literature», «Collection of

philological section» and others is outlined in the article. It was found out that the aim of his purposeful work in several related areas of cultural and socio-political activity is the formation of Ukrainian national identity, as Franko was not only the organizer of publications, but also a publisher who, through his own printed words tried to unite the nation into a single socio-political entity, to get to know themselves in their ethnographic borders, consolidate nationally conscious Ukrainians. The role of Ivan Franko in publishing and editorial affairs in Galicia and the value of his editorial and publishing activities in terms of national political movement of the second half of XIXth — beginning of the XXth century is investigated.

Keywords: Galicia publication, publishing, editorial and regulative activity.

УДК 007:316.472.4:004.9

Каралкіна Н. В.,

викладач кафедри журналістики Ужгородського національного університету

**СПОСОБИ ВИКОРИСТАННЯ СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ
ДЛЯ ПІДГОТОВКИ Й ПОПУЛЯРИЗАЦІЇ ТЕЛЕВІЗІЙНИХ ПРОГРАМ
ФІЛІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ТЕЛЕКОМПАНІЇ УКРАЇНИ
«ЗАКАРПАТСЬКА РЕГІОНАЛЬНА ДИРЕКЦІЯ»**

У статті проаналізовано активність Філії НТКУ «Закарпатська регіональна дирекція», а також її редакцій, творчих колективів і журналістів, зокрема в різних соціальних мережах. Розглянуто основні інструменти, які використовують журналісти телеканалу «Тиса-1» для підготовки й популяризації телевізійних програм під час роботи із соціальними мережами. Також вказано на недоліки роботи в соціальних мережах і надано рекомендації щодо ефективного використання таких платформ.

Ключові слова: медіа, соціальні мережі, тележурналістика.

Для журналістів соціальні мережі нині є одним із найактивніших засобів просування продукту на ринку. Крім цього, ЗМК можуть ефективно використовувати соціальні мережі для пошуку тем, їх обговорення